

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον κι' είκοστών ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννακόσια δέκα
κι' ἑλὰ τὰ σαθὰ παλέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἑμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὶ χ ἑ ρ ι .

Τουλίου τριάντα καὶ μία
κι' ἑκτογῶν ἀηδὴς νηνεμία.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι' ἑκατὸ τριανταένα,
νέα μπάτσι τῆς Τουρκίας, πράγματα συνεισθεμένα.

'Ο Βασιλεὺς ἐστὶ Δῆλο μὲ φελαρχαίου ζῆλο.

- Π.—Ποῦ μ' ἔφερες, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.—Στὴ Δῆλο, ποῦ δὲν ξέρεις.
Π.—Τὶ διάβολο σοῦ κάπνισα 'στὴ Δῆλο νὰ μὲ φέρης;
Φ.—Μέσα σὲ μέρος, Περικλῆ, σ' ὠδήγησα μεγάλο...
Τώρα θάλθῃ κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν Ὀλλῶ τὸν Γάλλο.
Π.—Βρὲ τί μού λές;
Φ.—Δὲν ἔμαθες ἀλήθεια, μπεχλιδάνη,
πὼς ἐκδρομὴ κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς τὰς Κυκλάδας κάνει,
καὶ κατὰ πρῶτον ἔρχεται σ' αὐτὸ τὸ ξερονῆσι
νὰ 'δῇ τῆς ἀρχαιότητες καὶ ν' ἀρχαιολογήσῃ;
- Π.—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Φασουλῆ,
μὲ χαρποποίησε πολὺ
μὲ τὸ μαντάτο τοῦτο...
Φ.—Γιὰ δὲς ἀρχαίον πλοῦτο.
- Χαίρε, δοξασμένη γῆ...
δόξης ἀπειρα μνημεία...
πόση γύρω μας αἰγὴ
βασιλεύει κι' ἔρημια!
- Π.—Τὶ θὰ κάνωμ' ἔδω πέρα
μὲς σ' αὐτὸ τὸ ξερονῆσι;

- Φ.—Τὴν κακὴ σου τὴν ἡμέρα,
Περικλῆτο στοκοφίσι.
- "Ελα πῶς σὲ κοτρώνω
καὶ μακάριος κοιμήσου,
καὶ φαντάσου κι' ἐνθυμήσου
τὰ πανάρχαια τὰ χρόνια.
- "Ερμῆς ἡ περίε φύσις...
ἐλα τώρα νὰ καθίσῃς
μέσα σὲ πετρῶν σωρούς
ἀπὸ λαύρα φλογαρούς.
- "Ελα, σὲ παρακαλῶ,
κι' ἄφρονος χωρὶς μιλιὰ
πρόσμενε τὸν Βασιλεὺς
μὲ τὸν κύριον Ὀλλῶ.

Τοῦτα τὰ μεγάλα κλέα,
ὅπου τάχουν ἐξουάνησι,
φέρνουν καὶ τὸν Βασιλεὺς
μὲς σ' αὐτὸ τὸ ξερονῆσι.

Γιὰ νάλθῃ κι' αὐτὸς 'στὴν Δῆλο
τοῦτο πλέον εἶναι δῆλον

δτι πόθος γὰρ τάρχατα καὶ τὸν Ἀνακτα κεντῶ...
Π.—Καὶ νεκρὸν τὸ μεγαλεῖον καταστράπτει καὶ ἐροντῶ.

Φ.—Τί κανεῖς σ'τὴν Ἀθήναι... τί χάσκεις σὺν γεγῆς
σ' ἐκεῖ... τὸ καμίνι...
σὺν τοῦταις ἐκλογαῖς
δὲν ἔχουν ξαναγίνει.

Πῶς δὲν ζῆτεῖς ἄλλοι
σὺν φίλος τοῦ καλοῦ
φυγῆς ἐλπίγν δρόσους;

Μόνον οὐ πᾶναις νύστα
μὲ τὴν μεγάλην λίστα
πληρεξουσίων τούτων;

Πρόσμεν' ἔδω τὸν Βασιλεῖα...
δὲν παίζουσι σήμερον βροχιά,
μῆτε ἐπαρὼν σαντούρια.

Παντοῦ τὸ πᾶν ἀκίνηται,
πᾶσι, ἔσθ' ὅμως καὶ αὐτὴ
τῶν ἐκλογῶν ἡ φούρια!

Κι' ὅποταν βλέπεις ἐκλογαῖς μὲ σάχλα καὶ ἄηδία
χωρὶς συλλαγήτριο, χωρὶς περιβολεία,
κι' ὅταν σαλόνι κανεῖς δὲν βλέπεις πουθενὰ
νὰ δέχεται ἐκλογεῖς,
κι' ὅποφ' ἴσως μέλαθρα κοιμούνται σκοτεινὰ
τὸν ὄπνον τῆς σιγῆς.

Ὅταν δὲν βλέπεις, Περικλῆ, καμμία διαδήλωσι,
ὅταν δὲν βλέπεις ἐξαιμὶ γὰρ καλῆται καὶ προσήλωσι,
κι' ὅποταν ἀπ' ἔδω καὶ ἔκει
δὲν βγάδεις λόγο μερικὸν
τοῦλάχιστον δεκάριον
τὸ κράτος τὸ κυκλῆριον.

Ὅταν σὺν πρὶν προγράμματα φαρδεῖα πλατεῖα δὲν ἐγάζῃ
κανεῖς ἐκ τῶν ρητόρων,
κι' ὅποταν φῶς βεγγαλικὸ δὲν βλέπεις ν' ἀνταυγάζῃ
οὐ μούτρα φηροφῶν.

Κι' ὅταν βλέπεις πρὸς τοὺς ἄλλους
θεοτόκαρος καὶ Ράλλης
νὰ πηγαίνουν ἀγκαλιά.

Κι' ὅταν βλέπεις, κουφαρδῶνι,
δοσιμῶν τὸ Κορδόνι
μὲ τοῦ Κόντε τὴν Ἑλῆα.

Ὅταν δὲν οὐ γαλβανίζῃ
πόθος κάλλης, Περικλῆτο,
καὶ κανένας δὲν καπνίζῃ
τῆς ἀμάκας τοιγαρότο.

Κι' ὅταν ἓνας δὲν σοῦ λέγῃ: φάγε, πῆ, καὶ εὐχάρησου,
τότε πῶ καλὰ δὲν εἶναι νὰ φιλοῦν τὴν φυγὴ σου
κῆπος πόθος πρὸς τάρχατα, καὶ μετ' οὐτὰ παλὰ κατῶναι
νὰ ξεχνᾷς τοὺς νέους ἄνδρας, τῆς ἐλπίδας καὶ τὰ κορδόνια;

Πῶ καλὰ δὲν εἶναι τότε, ξεκουτῆριον μαλὸν,
πλήρης φιλαρχαίου ζήλου
νᾶλθης μὲ τὸν Βασιλεῖα καὶ τὸν κύριον Ὀλλῶ
μέσα σ'τὸ νησί τῆς Ἀθήλου;

Παρὰ τέτοιαις ἐκλογαῖς, ποῦ χρειάζονται λεκάνη,
προτιμότερον δὲν εἶναι,
Περικλῆτο Ταρταρίνι,
κάθ' ὅδε ἔξαπτος Ρωμηὸς τὸν φιλαρχαῖον νὰ κάνῃ;

Γι' αὐτὸ λοιπὸν μὴήσου
τὸν Ἀνακτα καὶ σὺ,
καὶ πέσε καὶ κοιμήσου
σ'τῆς Ἀθήλου τὸ νησί.

Μέσα σ'τὸ τόσο γάλλι σου
κύτταξε τὴν Κορδῶνα,
καὶ κάνε προσκεφάλι σου
κάθε παλὰ κατῶναι.

Σ' ἔφερα σὲ χαλᾶσματα τοῦ πάλαι μεγαλειῶ
γιὰ νὰ ξεχάσῃς χαλᾶσμούς τοῦ νέου βασιλείου.
Σ' ἔφερα σὲ χαλᾶσματα πρὶν' ὅσων Ρωμηῶν τὴν πλάσι
ὁ νοῦς σου νὰ χαλᾶσῃ.

Σ' ἔφερα σὲ χαλᾶσματα, φυλῆνε πατριότητῃ,
γιὰ νὰ μ'πορῇς νὰ μὴ χαλᾷς τὸ δόλιο σου σηκάτι.

Μακρὰν καὶ σὺ τῶν ἐκλογῶν καὶ τῶν σαχλῶν ὁμίλων
χωρὶς κανένα πρόγραμμα νὰ μελετᾷς σωτήριον,
ἔδω σ' αὐτὴν τὴν ἱερὰν ἐπαναπαύσου Ἀθλῶν,
ποῦ γίνεταί ποτὶ συχνὰ καὶ λοικακαρτηρίων.

Κι' ἀνὰ μέρος ἔρχεσαι πανοῦκας ἡ χολέρας
σ' τοὺς διαυγεῖς ὀρέχοντας τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας,
ἔδω σὲ βάδουν, Περικλῆ, καὶ κανεῖς καραντίνα
κι' ἔπειτ' ἀπολυμαίνεσαι καὶ πᾶς εἰς τὴν Ἀθήναι.

Σ' αὐτὸ τὸ καθατήριον, σ' τὸν τόπον τούτον,
ποῦ δὲν ἀκούεται καμμία καθαριστὴν φωνή,
μὴ λησμονῆς τοῦ Σπέρματος καθαριστῆς Συμβούλους,
μῆτε Πανεπιστήμια καὶ Παναγματοπούλους.

Ἐδω, ποῦ σφίσεις καθαρώων, βρὲ Περικλῆ, γεννῶνται,
καθαρισθέντων ἀτυχῶν σικαὶ περιπλανῶνται,
καὶ σ' ἔνα καθατήριον κοινὴν συνηγμένους
βλέπω καὶ καθαρίζοντας καὶ καθαρίζομένους.

Βλέπω κόσμου δυστυχῶς
ἀρον ἀρον καθαρώων,
καὶ τῆς Ἀθήλου τὰς ἡχοὺς
ἀφυσνίζω μ' ὄδυρμον.

Ἐλα σὴκου θαρραλέως,
κι' ἴσως ἐβγῇ σὲ καλὸ
ἐκδρομὴ τοῦ Βασιλέως
μὲ τὸν κύριον Ὀλλῶ.

Π.—Τὸν Κορωνατό, Φασουλῇ, προσμένω μ' ἀγωνία,
κι' ἀκούη δὲν ἐπῆν,
καὶ μῆτε Πάραλο καμμῆ, μῆτε Σαλαμινία
δὲν βλέπω σ'τὸ λιμάνι.

Φ.—Εἰς τῆς Ἀθήλου τὰ νερὰ
ναὺς μεγάλη καὶ ἱερὰ
ἐρχεται, φαρμακομύτη,
ποῦ τὴν λέγουσι Ἀμφιτρίτη.

(Τὸ Σπέρμα ἀποδιδέχεται σ'τῆς Ἀθήλου τὰς ἀκτὰς
καὶ ἄλλωνες τὸ δέχονται μ' ἀγκάλια ἀνοικτάς.)